

Презентація на тему :

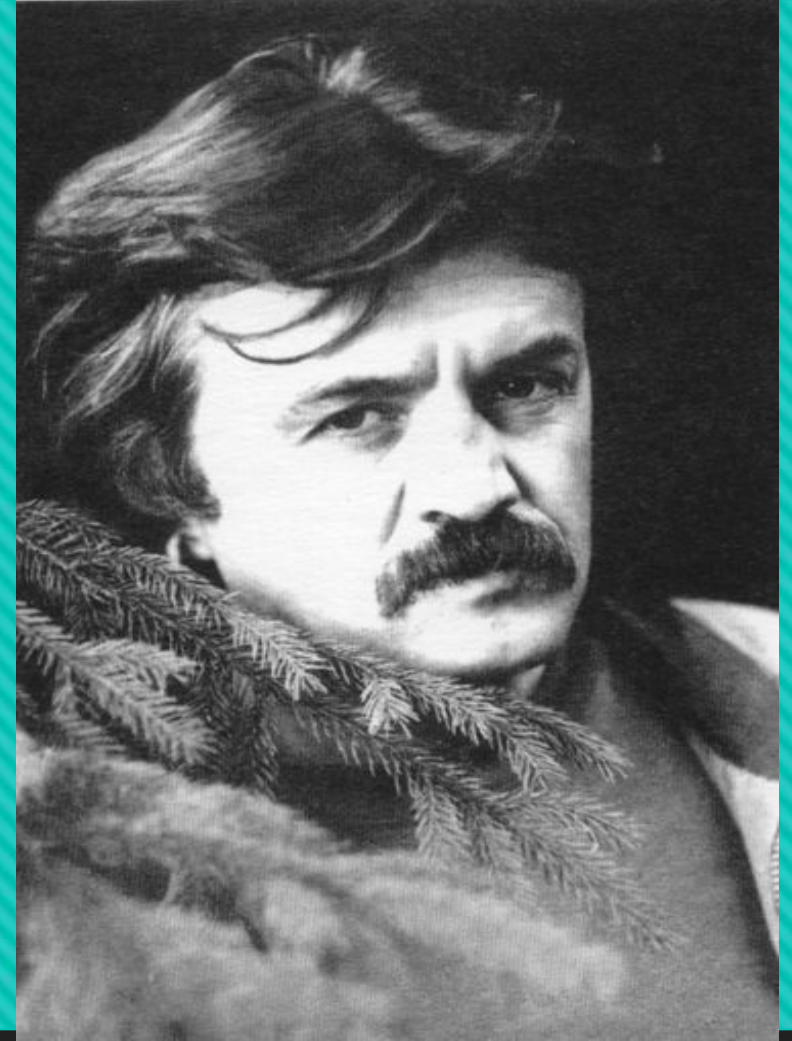
«Василь Герасим'юк»

Підготувала: Дашинська Діана

Група: ІБАБ-1-17

Василь Дмитрович Герасим'юк

(нар.18 серпня 1956, Караганда)

український поет, лауреат Шевченківської премії (2003).

Член Національної спілки письменників України (1983),
АУП (1997).

Народився в м.Караганді (Казахстан) у родині репресованих. Наприкінці 50-х рр. батьки змогли повернутися в рідне с. Прокурава (Косівський район, Івано-Франківська область), де й минуло його дитинство.

Пробудження інтересу до поетичної творчості й перші поетичні спроби припадають на шкільні роки в Косові. Це був початок 1970-х рр., коли прийшла нова хвиля політичних репресій, що мали покласти край рухові «шістдесятників». У цій атмосфері формувалася творча особистість майбутнього поета.

**Закінчив філологічний факультет
Київського університету (1978).**

**Працював редактором у
видавництвах «Молодь» та
«Дніпро» (1978–1992).**

**Від 1992 — ведучий програм редакції
літератури Національної радіокомпанії
України.**

**Від 1993 — голова журі Міжнародного
конкурсу молодих літераторів
«Гранослов».**

**Від 2011 — ведучий програми «Діалог»
на телеканалі Культура.**

ПОЕТИЧНІ ЗБІРКИ:

- Смереки (1982)
- Потоки (1986)
- Космацький узір (1989)
- Діти трепети (1992)
- Осінні пси Карпат (1998)
- Серпень за старим стилем (2001)
- Поет у повітрі (2002)
- Була така земля (2003)
- Папороть (2006)
- Кров і легіт (2012)
- Малиновий расвет (2016)

□ Від перших віршів до першої поетичної збірки («Смереки», К., 1982) поет ішов 10 років і прийшов уже сформованим поетом. Він чинив власне першовідкриття Карпат як світу особливого співжиття людини й природи. Назва збірки немовби нав'язувала до традиціоналізму версії гуцульського локального патріотизму. У першій збірці гуцульщина поставала магією позачасовості: вічність гір розряджає людський час у світове безчасся, і «тінь незриму» неназваної миті щастя «століттями лататиме павук».

- Четверта збірка «Діти трепети» (К., 1991) — може, найдраматичніша у творчій спадщині Герасим'юка минулого десятиліття. До неї увійшли вірші, писані переважно в період піднесення національно-демократичного руху, коли склалися об'єктивні і суб'єктивні передумови для здобуття омріяної державної незалежності України.
- Вершини свого самовираження — свободи самовираження Герасим'юк сягнув у збірку «Поет у повітрі» (Л., 2002). Поет дедалі більше тяжіє до «епічного» розгортання своїх візій, що відповідало б суприсутності в його самопочуваннях багатьох часових і подійних зрізів буття, масштабам його асоціативного поля, просторові уяви.

□ 1986 у Києві вийшла друга збірка «Потоки». Такою ж міфопоетикою, але вже більше позаособистісною, живуть у ньому і таємничо-екстатичні гуцульські обряди, багата символіка та скоряюча краса яких сповнювали людське буття святістю, робили причетним до вічності: мало ще де можна бачити так здійснювану високу ритуалізацію неминучих кроків людської долі.

□ Третя збірка — «Космацький узір» — з'явилася вже в роки «гласності» (К., 1989); у ній знайшло вихід і те, що нагромаджувалося в душі, тамувалося раніше, відлунюючи розкиданими в просторі голосами, і те, що визривало в атмосфері суспільного піднесення 80-х рр. Час замовляв високу поетичну публіцистику й підкидав небуденні спокуси, але Герасим'юк — не трибун, а «метафізик», поет не експансивного, а рефлексивного складу.

- як тяжко почати і зупинити
- цей танець.
- Хоч раз
- ти стань у це найтісніше коло,
- обхопивши руками плечі двох побратимів,
- мертво стиснувши долоні інших,
- і тоді в заповітному колі
- ти протанцюєш під безоднею неба
- із криком по-звіриному протяжним.
- Щоб не випасти із цього грішного світу,
- хоч раз
- змішай із ближніми
- піт і кров.
- Сину людський,

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!